COACHING IN...

Perfecte huwelijks-kandidaat?

PRINSES ROZENHART

Een serieuze aangelegenheid als een veranderingstraject in beweging brengen met een lach en een traan? Creducatief verzorgt interventies op scholen en gebruikt daarbij theater, verhalen en muziek als middel om creativiteit aan te wakkeren en bewustzijnsprocessen te stimuleren. De mensen van Creducatief geloven in de kracht van belevenis. Daarom geen uitleg, maar een sprookje speciaal geschreven voor coaches.

CREATIVITEIT

Anne-Kee Deelen

Er was eens een koning met veel aanzien. Hij regeerde met ferme hand over Smartonië. Hij deed dat zeer planmatig en gedegen. Regels waren helder, wegen liepen strak van A naar B en plannen kondigde hij altijd ruim van te voren aan. Zo was er veel duidelijkheid en orde in zijn land en de mensen waren best tevreden.

Tot op een dag de koning in een diepe slaap viel en droomde van een prinses zo mooi, dat het zijn voorstellingsvermogen bijna te buiten ging. Ze had stralende, helder blauwe ogen en zijdezachte, blonde haren tot bijna op haar enkels.
Hij zag hoe ze in een rozentuin zat en zachtjes neuriede alsof er een engel op aarde was neergedaald, zo schitterend. Op de achtergrond van de rozentuin zag hij een kasteel. Maar, wacht eens even, dat kasteel kende hij! Daar woonde de oude koning Rozenhart van Passadena. Dan was dit misschien wel zijn dochter.

Opgewonden werd de koning de volgende ochtend wakker. Als dat kasteel bestond, bestond de prinses vast ook. Hij besloot haar het hof te maken. Of liever, hij besloot zijn beste ridders en sterkste jonkvrouwen erop uit te sturen om haar naar Smartonië te halen. Zo gezegd, zo gedaan. Hij trommelde zijn drie beste ridders en zijn drie dapperste hofdames op en stuurde ze op pad.
Om van Smartonië in Passadena te komen, moet je door het woud van raadsels en omwegen. En dat was nog nooit iemand gelukt. Maar de ridders waren stoer en wilden niet dat de vrouwen hun angst zagen, dus die sputterden niet tegen. De jonkvrouwen waren zo onder de indruk van de vastberadenheid van de ridders en dienstbaar aan de koning, dat ze hun eigen angst vergaten. Met paarden, veel proviand, zwaarden en bijlen gingen ze op pad.

De eerste dagen was er niets aan de hand. Het woud was mooi en de zon speelde steels door het bladerendek. De struiken hingen vol met heerlijke bessen en de paden waren gemakkelijk begaanbaar. En zo kwamen ze dieper en dieper het woud in. Het werd kouder en donkerder en een weg banen ging niet meer vanzelf. De jonkvrouwen begonnen te klagen over de harde grond en de mannen te mopperden over weer een rotsblok of omgevallen boom op hun pad. Het werd steeds ongezelliger en de vermoeidheid sloeg toe.

Na een paar dagen hield een van de jonkvrouwen het niet meer bij. Ze raakte steeds verder achterop en verloor uiteindelijk de groep uit het oog. De rest had het nauwelijks in de gaten en liep gewoon verder. Uitgeput en in paniek liet de jonkvrouw zich op een steen zakken en tranen van ellende liepen over haar wangen. Toen ze uitgehuild was stond er ineens een kabouter naast haar. Hij vroeg haar wat er scheelde en ze vertelde dat ze iedereen was kwijtgeraakt en niet meer wist hoe het nou verder moest. "Hoe kom ik nu ooit weer bij ze terug?" vroeg ze. "Heel eenvoudig", antwoordde de kabouter, "je moet jezelf geven wat je nodig hebt." En weg was hij. Verbouwereerd bleef de vrouw achter. "Wat heb ik nu nodig?," dacht ze. "Aansluiting met de groep, een hoger tempo om ze bij te houden, een warmere mantel…misschien een wat beter humeur en een beetje relativeringsvermo-

gen. Pfff, best een hele waslijst! En dat moet ik aan mezelf geven. Ja, ja." Een beetje geïrriteerd stond ze op en begon te lopen. Steeds harder. Zo hard dat ze het vuur uit haar sloffen liep. Nu kon ze een vuurtje maken en snel zocht ze wat takken bij elkaar.

Ondertussen was de rest van de groep ongemerkt in rondjes gelopen. Maar op een gegeven moment zag een van de ridders een vuurtje. "Kijk vuur!" riep hij uit. "Daar kunnen we misschien wel even rusten." En tot hun grote vreugde troffen zij de verloren jonkvrouw bij het vuurtje. Dolgelukkig omhelsden ze elkaar en ze beloofden plechtig elkaar niet meer uit het oog te verliezen.

Nadat de vreugde een beetje was weggebed realiseerden ze zich dat ze de jonkvrouw hadden teruggevonden, doordat ze in rondjes hadden gelopen. Ze raakten in een felle discussie over hoe ze nou de weg moesten vinden. De zon, de maan en de sterren waren door het dikke bladerendek niet te zien. Ze kwamen er niet uit. Een van de ridders stond op om zijn behoefte te doen. En net toen hij zijn broek dichtknoopte, stond er ineens een eenhoorn naast hem. Hij schrok zich een hoedje. "Wat doen jullie hier?" vroeg de eenhoorn. "Dit is geen woud voor mensen." "We moeten naar de prinses in Passadena," antwoordde de ridder geschrokken, "maar we zijn de weg kwijt." "Hoe kun je die nou kwijtraken?" vroeg de eenhoorn weer. "Waar je gaat, is de weg." "Maar waar moeten we dan gaan?" vroeg de ridder bijdehand. De eenhoorn draaide zich om en liep weg. Na een paar meter bleef hij staan en draaide zijn hoofd nog een keer om. "Volg je hart," riep hij, "dan vind je altijd je bestemming." Bedremmeld liep de ridder terug naar de groep. Volg je hart. Hoe kan dat nou? Dat zit toch gewoon in je lichaam en gaat toch waar jij gaat? En hij besloot het maar te vergeten.
Maar de volgende dag keek hij naar de verloren jonkvrouw en hij vond dat ze er anders dan voorheen uitzag. Alsof ze gedronken had van het vuur uit haar sloffen. Ze liep veel vuriger en haar ogen vonkten. De ridder werd op slag verliefd. Hij haalde diep adem om haar zijn liefde te verklaren. Juist op dat moment sloeg de vlam naar binnen en opende zijn hart. Dankbaar stroomde zijn liefde over naar de verloren jonkvrouw die hij niets meer hoefde te vertellen. Plotseling hoorde hij in de verte prachtig gezang, alsof de hemel zich opende. Hij wist dat ze daar naartoe moesten. "We moeten daar naartoe", sprak hij zelfverzekerd. En niemand sprak hem tegen, want het klonk als de waarheid.

Op een gegeven moment was het weer tijd om te rusten en een van de jonkvrouwen trok zich even terug achter een grote struik. Net toen ze haar rok omhoog wilde tillen stond daar ineens een wolf. Ze verstijfde van angst. Maar de wolf die net een paar lekkere biggetjes hadden gegeten stelde haar gerust. Hij zei dat hij geen mensenvlees lustte. En de jonkvrouw geloofde hem. "Ik wil je alleen vragen me te helpen," zei de wolf, "ik heb een zere poot en ik heb een kuil nodig." De jonkvrouw wilde die kuil wel graven, maar alleen in ruil voor de weg naar Passadena. De wolf stemde toe. De jonkvrouw groef een kuil die groot genoeg was voor een klein voetbalelftal en daarmee was de wolf tevreden. Ze haalden de rest van de groep op die zich gemakkelijk liet overhalen de wolf te volgen. De verliefde ridder en de vurige jonkvrouw hadden nog wel hun twijfels, maar zij gingen zo in elkaar op dat ze de groep niet meer konden overtuigen. De wolf liet ze in rondjes lopen en voerde ze listig naar de kuil de kuil, die hij had afgedekt met takken en bladeren. De jonkvrouw die de kuil had gegraven herkende de plek niet meer, zo goed had hij zijn werk gedaan. Bovendien was ze veel te veel bezig met lof te oogsten voor de goede deal die ze had gesloten met de wolf. Uiteindelijk had de wolf de groep ridders en jonkvrouwen precies waar hij ze wilde hebben en zakten ze door de takken de kuil in. Zo, nu had hij voor de hele winter genoeg te eten. Met kwispelende staart vertrok hij het bos in.

In de kuil sloeg de paniek en boosheid toe. Ze wisten niet hoe snel ze elkaar moesten beschuldigen. Daar zaten ze, te verhongeren. Het werd heel stil in de kuil… Ineens hoorde de verliefde ridder het gezang weer. Een steek van pijn ging door hem heen. Waarom had hij daar niet naar geluisterd? Verdrietig viel hij in slaap, net als de anderen. Ze droomden allemaal over vrijheid. Een van de jonkvrouwen droomde over een hele grote vogel. Hij liet zich tot vlak boven de kuil zakken en een voor een mochten ze zich aan zijn poten vastklemmen en vlogen ze omhoog de kuil uit. "Hoe kunnen we je bedanken?" vroeg de vliegende jonkvrouw vervuld van blijdschap. "Door te bedenken wat het mooiste cadeau is dat je me kunt geven zonder ervoor te betalen," antwoordde de vogel toen hij wegvloog.
De volgende dag vertelde de jonkvrouw haar verhaal aan de anderen in de kuil. En ieder voor zich bedacht wat dat cadeau zou

kunnen zijn. Zonnestralen, dacht de een. "Vrijheid!" riep de ander. "Vindingrijkheid", zei nog iemand. "Aandacht", opperde een jonkvrouw. "Liefde", glimlachte de verliefde ridder. "Vertrouwen", mompelde de jongste ridder: "Vertrouwen dat de ander zijn pad kan vinden en begaan." Van dat laatste antwoord moesten ze allemaal een beetje slikken. Ze hadden zich immers maar mooi laten misleiden door de wolf. Ze waren zo druk geweest met de kortste weg te vinden, dat ze niet meer naar zichzelf hadden geluisterd. En een voor een accepteerden ze dat het was zoals het was. Niemand was meer schuldig dan de ander, begrepen ze en ze berustten in hun lot. Maar toen zei een ridder: "Maar misschien kunnen we wel tot een oplossing komen." En ze begonnen weer allemaal door elkaar te praten. "Ssst," sist de verliefde ridder, "horen jullie dat? Horen jullie die mooie vrouwenstem zingen?" Een voor een begonnen ze het te horen. Wat een prachtig gezang! En plots verscheen daar een net zo mooi gestalte boven de kuil. Het was de mooie prinses uit Passadena! Ze schrok toen ze de groep in de kuil zag. "Ik kan jullie helpen," sprak ze, "maar alleen als jullie zelf bedenken hoe." "Geef me je hand", riep er een. "Laat je vlecht in de kuil zakken", riep een jonkvrouw. "Gooi een touw naar ons toe", stelde weer iemand anders voor. En zo geschiedde. Een voor een kwamen ze uit de kuil.

Ze bedankten allen de prinses met heel hun hart. "We willen je een onbetaalbaar cadeau geven", zeiden ze. "We schenken je de liefde van onze koning. Maar dat is nog niet voldoende en daarom schenken we je ook nog ons vertrouwen. We vertrouwen erop dat je zelf de weg naar hem zult vinden." Dat vond de prinses een geweldig geschenk en ze ging op weg. De groep keerde niet meer terug. Zij bleven achter in Passadena, waar ze in volledige harmonie de zorg voor het kasteel en de rozentuin op zich namen.

De prinses vond feilloos haar weg door het woud. Totdat ze bij een wild stromende beek aankwam. De moed zonk haar in de schoenen, maar ze dacht even na en besloot hulp in te roepen van de slangen en vogels in het bos. Ze vroeg de slangen of ze in naam van de liefde een brug voor haar wilde vlechten van hun lichamen. De vogels vroeg ze onder haar gestrekte armen te vliegen, zodat ze zo licht als een veertje de brug kon oversteken. En dat deden ze, want zo'n schoonheid kan niemand iets weigeren. Toen ze aan de overkant kwam, stond daar haar koning. Hij had zijn geduld niet meer kunnen bedwingen en was vast op pad gegaan om haar tegemoet te komen. Dat vond de prinses een mooi gebaar en ze sloot hem liefdevol in de armen. Samen kwamen ze het woud uit en ze leefden nog lang en gelukkig, net als hun onderdanen.

Anne-Kee Deelen ontdekte als tekstschrijver en (marketing)communicatiedeskundige het verhaal als communicatie-instrument en dat bleek haar goed te liggen. Mensen beraken, verbinden en inspireren doet zij, ~~net als haar Creducatief collega's Eugene Bos (theater) en Erwin Wiertz (muziek),~~ met veel passie. Daarnaast is zij een goede organisator en heeft ze een scherp oog voor (gemeenschappelijke) doelen. In haar vrije tijd ontwikkelde zij haar coachingsvaardigheden. www.cr ief.nl, www.saamendeelen.nl

Spiegeltje, spiegeltje aan de wand:
Wie is het mooiste van het land?
Ben ik dat misschien?
Nee, dat is zij, die je in de spiegel niet kunt zien.
Blijf niet langer dralen,
ga haar nu 'ns halen.
Tijd voor hereniging
en verbinding.
Geef je over met huid en haar,
heel je wezen snakt ernaar.
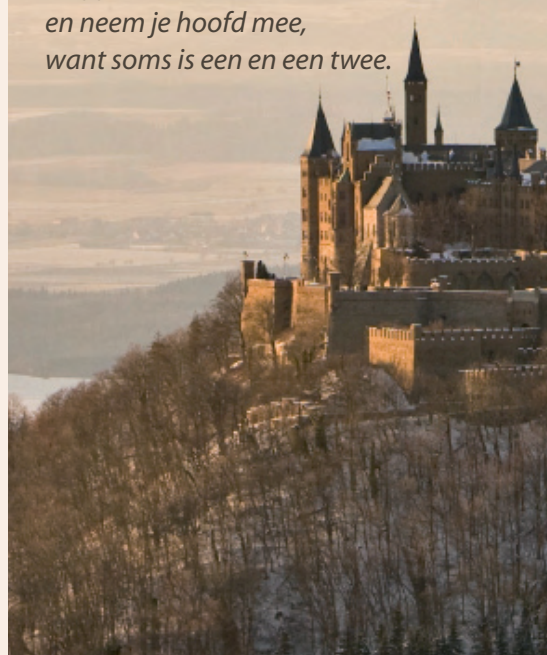
Samen gaat beter dan
iedereen alleen:
samen zijn we een.
Jij bent ik en ik ben jij,
maar samen zijn we ook wij.
Verbinding in verscheidenheid.
Het is de hoogste tijd.
Ga door naar start,
volg je hart
en neem je hoofd mee,
want soms is een en een twee.